

„Készülj fel az érzelmi
hullámvasútra!”

– *Booklist*

DON'T LET THE FOREST IN

Ne engedd be az erdőt!

fine
selection

C. G. DREWS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

C. G. DREWS

DON'T LET THE
FOREST IN

Ne engedd be az erdőt!

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

EGY

NEM IS FÁJT NEKI AZNAP, AMIKOR KIVÁJTA A SAJÁT SZÍVÉT.

Andrew később írt is róla, hegyes tollának pókszerű vonásaival – leírta a történetet a fiúról, aki fogta a kést, felvágta a mellkasát, és így láthatóvá váltak a mohás fagyökerekre hasonlító bordái, amelyek alatt megbújt a szíve, az a sebes, nyamvadt rémség. Ilyen szívet senki nem akarna magának. Ő mégis kivágta, és odaadta másnak.

Ismerős érzés volt az üres sajtó. Kényelmes fájdalom.

Andrew mindig is egy üres fiú volt.

Könnyebben mesélt el egy történetet, mint mondta ki az érzéseit, ezért kitépte a lapot a jegyzetfüzetéből, majd belecsempészte Thomas hátizsákjába a nyári szünet előtti utolsó napon. Andrew ezután beszállt apja autójába, Thomast pedig elnyelte a busz, és ennyi. El voltak választva egymásól egészen addig, míg a Wickwood Akadémia kapuja ismét ki nem nyit.

Nem számított, hogy Thomas ki tudta-e olvasni az igazságot a történetből vagy sem, hogy ő volt az egyetlen, aki birtokolta Andrew szívét. A vallomás okozta izgalom szörnyű és gyönyörű volt – és visszavonható. A biztonság kedvéért.

Voltak szavak, amikkel lehetett jellemezni Andrew Perrault-t. *Kétségbeesett*, talán. *Oda nem illő* is. A *gyáva* bár húsba vágott, de ez sem hazugság.

Talán Andrew volt az egyetlen, aki nem várta a nyarat vagy a nyári szünetet, jobban érezte magát az iskolában. Szilárdabbnak, valódibbnak tűnt ott a világ. Tizenkét éves kora óta járt a bentlakásos Wickwoodba, és a borostyánnal borított falak, a régi kőépületek, sőt, a rózsakert és a campust körülvevő erdő is otthonnak érződött számára. Nyáron mindent itt hagyott: a könyveit, az emlékeit, az iskolaszereit. Thomas Rye-t is itt hagyta.

Andrew éhezett erre a helyre. Ha elvették tőle, szabályosan éhezett.

A nyár elszállt, a teljesség érzése azonban mégsem töltötte meg a mellkasát, ahogy apja Wickwood felé vezetett. Andrew csak arra tudott gondolni, hogy ez lesz az utolsó iskolaévük. A rettegés már szinte el is kezdte fojtogatni őt.

Az autó hűvös ablaküvegéhez nyomta az arcát, ahogy a BMW a kanyargós utakon haladt. Mindkét oldalt olyan sűrűvé vált az erdő, hogy úgy érezte, mintha egy könnyörtelen, sötétzöld alagútban haladna. Egy óra volt az út a városból, apja azonban csigalassan vezetett. Általában magabiztosan, gyorsan hajtott, közben pedig hívásokat fogadott, e-maileket diktált a telefonjába, és ahogy könnyedén fogta a kormánykereket, aranyórája a hozzá passzoló mandzsettagombnak ütődve megcsörrent.

Ma azonban mereven ült, állkapcsában egy izom ugrált. Folyton Andrew-ra nézett a visszapillantó tükörben, a fiú pedig úgy tett, mintha nem venné észre ezt. Fülhallgatója egyik felét betette a fülébe, hogy ne legyen akkora csend. A jegyzetfüzete az ölében hevert kinyitva, a lapján egy új történet első két sora állt.

Andrew ugyanis ezzel foglalkozott: történeteket mesélt. Olyanokat, amik sötét, keserű sarkokba repítettek, olyanokat, ahol a varázslatból tüskék formálódtak. Olyanokat, amelyekben elegáns, pengeéles fogú szörnyetegek szerepeltek. Tündérmeséket írt. Kegyetlen tündérmeséket.

Thomas imádta őket.

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy herceg, aki berkenyekoronát viselt, hogy az megvédje őt az ártalomtól, de egy édes kis fűzfaleány egyszer megkérte, hogy egy csókért cserébe vegye le a fejéről. A csók után a leány kivájtja a herceg két szemét.

Ezek a legjobbak!, mondta mindig Thomas. *Ezektől rajzolhatnék kom támad. Mit jelentenek?*

Andrew ilyenkor csak vállat vont, de a dicsérettől lázas forróság járta át. *Csak az a lényeg, hogy fájjanak.*

Mint amikor a papírlap elvágja az ujjad – apró fájdalom, ami nem jelent semmi többet annál, mint hogy jelzi, hogy élsz. Hogy élsz. Hogy élsz!

Thomas volt az egyetlen, aki megértette ezeket a történeteket. Andrew apja nem. És Dove sem, ami szinte ámulásnak érződött, elvégre ikrek voltak.

A lány a BMW anyósülésén ült karba tett kézzel, merev testtartással. Éppen fagyos csendháborúban állt apjukkal. Andrew-nak fogalma sem volt, mi miatt, mindenesetre a családtagjai nem vettek tudomást egymásról.

Andrew és Dove ránézésre is ikerpárnak tűnt. Mindkettőjüknek sápadt bőre, aranyló mézszőke haja és barna szeme volt, és a magasságuk is nagyjából megegyezett. Míg azonban Dove csillogó jégzsoborszerű jelenség volt, gyönyörű, veszélyes és hajlíthatatlan, addig Andrew inkább elhalt préselt levelek halma, törekeny és porladó.

Dove volt az, akit mindenki észrevett, Andrew pedig az, akit mindenki elfelejtett.

Dove a wickwoodos egyenruháját viselte: fehér galléros ing, nyakendő, mélyzöld blézer és kockás szoknya. Minden egyes gomb, minden egyes hajszál pontosan a helyén. Dove olyan méltóságteljes jelenség volt, aki bármikor készen állt arra, hogy kiálljon az auditoriumba végzős búcsúbeszédet mondani, miközben kamerák vakui villognak, megőrizve őt az örökkévalóságnak, mint a tökéletesség ékes példáját. Dove-nak menni fog a végzős év; simán megugorja. Andrew azt gyanította, hogy őt viszont ez a tanév félholtra fogja verni egy sikátorban.

Már most összeszorult a gyomra, de azzal nyugtatta magát, hogy ha megérkeznek, biztosan felenged. Thomas várni fogja őket a szep-lős arcával és mogorván összevont szemöldökével, végtére is a Per-rault ikreket kivéve mindig mindenki-re haragudott.

Az övük volt, ők pedig az övé. Azóta, amióta megismerték egymást.

Az autó kerekei a sima aszfaltútról csikorgó murvára gurultak, Andrew pedig még erősebben nyomta az arcát az üvegnek. A szívverése felgyorsult. Megérkeztek a Wickwoodba, ami mintha az erdőből nőtt volna ki valahol a virginiai semmi közepén. Autók és buszok töltötték meg a kör alakú kocsifelhajtót, az épületbe vezető márványlépcsőt pedig diákok lepték el csomagjaik és legyeskedő szüleik kíséretében.

Ahogy az autó parkolóhely reményében araszolt előre, Andrew Thomast kereste. Eredménytelenül.

A mobiljára nézett.

A szíve még most is kihagyott egy ütemet a bőrén keresztül-kasul cikázó, pókháló vékonyságú hegek láttán, amik az ujjaitól a

csuklójáig értek. Már nem fájtak. Már alig emlékezett arra, hogyan szerezte őket.

Ellenőrizte, hogy jött-e üzenete, pedig jól tudta, hogy nem, mivel Thomas a nyári szünet első hetén összetörte a telefonját.

Andrew a legutolsó üzenetváltásukra koppintott, és az ajkába harapott.

a telomnk annyi bocs a hbakert osszel tallkzunk

Andrew-nak gyötrelmesen sokáig tartott kigondolni egy olyan választ, amin nem érződik, hogy pánikba esett. Egy egész nyár. Úgy, hogy nem beszélnek. Persze Thomas e-mailt is tudna írni, csak soha nem szokott.

Andrew ezt írta:

Most meg hogy törted el??

hat apa vlt. fejbe vaggott vele aztan a falhoz vgta. mingy lemerul nemtom tolteni se. ne aggdj

Mégis, hogy ne kezdjen aggódni? Nem először fordult elő, hogy Thomas csak úgy melleleg ilyesmiről számolt be – bár úgy tűnt, az erőszak csak Andrew számára ilyen sokkoló –, és nem tudott nem azon agyalni, hogy mennyire fájhatott. Vagy azon, hogy Thomasnak okozott-e agyrázkódást ezzel az apja. Vagy azon, hogy a hosszú hetek során sokkal rosszabb dolgok is történhettek egy olyan fiúval, aki mindig visszabeszélt, és sosem tudta, hol a határ.

Ez közös vonás volt Thomasban és Dove-ban. Egy követ könnyebb lett volna megpuhítani, mint őket.

Andrew apja egy busz mögé állt be, a motort járva hagyta. Több száz hang zaja lüktetett az ablaküvegen. Andrew tétovázott, amikor már fogta az ajtókilincset. Akármilyen kaotikus is volt odakint a helyzet, még az is jobb az autó utasterében uralkodó fojtogató feszültségnél.

– Andrew... – Apja a saját kezét bámulta, mintha oda lett volna hegesztve a kormánykerékhez. – Vannak más iskolák is.

Andrew kivágta az autó ajtaját.

– Andrew!

Apja sóhaja frusztrált, de fáradt is volt, Andrew pedig visszadőlt az ülésére, és hagyta, hogy az ajtó visszacsukódjon. Ezt a beszélgetést már sokszor, sok részletben lefolytatták, és mindig is utálta. Az előző tanév... nem számított. Annak már vége.

Andrew nem fog iskolát váltani. Az ő élete itt van.

Ismét kinézett az ablakon Thomast kutatva.

– Jó, akkor ide figyelj! – Apja állkapcsában ismét megrándult egy izom. – Ha túl soknak érzed, hívj fel, és érted jövök. Bárhova átkérhetünk, bárhova, ahova csak akarod. És beszélj az iskolapszichológussal, ha... Szóval beszélj velem!

Andrew előrenézett, hogy lássa, Dove vajon füstölög-e azon, hogy apjuk kihagyta őt a beszélgetésből, de testvére kisurrant az autóból, miközben Andrew másra figyelt. Remek. Ezek szerint ma már nem lesz békülés.

– Bejössz? – kérdezte Andrew.

Apja kurtán felelt.

– El kell érnem a repülőt.

Andrew nem kérdezte meg, hova megy, és az apja sem árulta el.

Nemzetközi ingatlanbefektető és -fejlesztő, valamint számos szállodalánc és étteremlánc tulajdonosa volt olyan magával ragadó

karizmával, hogy bárkit képes meggyőzni bármiről, legyen szó eladásról, vételről vagy befektetésről. Dove szerint az ausztrál akcentus az oka, majd hozzátette: *Nézd, Andrew! Amerikában különlegességnek számítunk. Használj ki az akcentusodat, és a gimí végére bármelyik csajt megkaphatod.*

Andrew ekkor döntötte el, hogy innentől annyira keveset beszél, amennyire csak lehetséges.

Az a legjobb, ha láthatatlanná válik. Könnyebb volt kevesebbet beszélnie és elrejtene a lágyabbik oldalát annak érdekében, hogy be tudjon illeszkedni az unott képű, nagyragadozó-karmú gazdag magánulis kölykök közé. Ezek a diákok heccből vadásztak, és csak akkor eresztették el a prédát, ha megbizonyosodtak róla, hogy a hátán fekvé marad. Andrew már megtanulta a szabályokat.

– Csak ne menj be az erdőbe! – kérte az apja. – Andrew, legalább ezt ígérd meg nekem!

– Oké – felelte a fiú, de nem gondolta komolyan, mivel az erdő Thomas kedvenc helye.

Amikor Andrew másodszor is kiszállt az autóból, apja nem marasztalta.

A járdára tette a bőröndjét, az oldaltáskáját pedig ráakasztotta. Dove nem várta meg őt. Ez rosszulett neki. A jegyzetfüzetét a bőröndbe gyömösözte, és a cipzárral vacakolt, amikor apjuk elhajtott.

Andrew magára maradt. Izzadt a tenyere, gyomra pedig idegesen lüktetett. Thomasnak már észre kellett volna vennie őt, és lemennie hozzá. Ők hárman mindig a lépcsőn futottak össze, és mint egy hirtelen jövő hurrikán, mozgalmas és kaotikus volt a nyár végi viszontlátás. Thomas ilyenkor Andrew nyaka köré fonta a karját, miközben Dove-ot ugratta azzal, hogy a lány már el is kezdte tervezgetni hármuk órárenden kívüli elfoglaltságait.

Barátok. Legjobb barátok. Együtt. Minden megvolt bennük, amire bármelyikük vágyhatott, és ez elég is volt. Ez azóta így volt, hogy beiratkoztak a Wickwoodba.

Andrew ezt mantrázta magában, hogy valódinak érződjön.

De mi van, ha Thomas nem is érkezett meg? Mi van, ha a jegyei nem voltak elég jók az iskolában maradáshoz, vagy a szülei kivették őt a suliból? Vagy mi van, *ha megölték őt?*

Andrew dulakodás hangjaira lett figyelmes a lépcső felől, majd arra fordult. Az épület minden része kőből épült, szépen karbantartott gyep és késő nyári rózsabokrok vették körül. A környezet amolyan kényelmes hagyomány érzetét keltette. Kivéve, hogy tanult úriemberek helyett a Wickwoodnak bőven kijutott a rosszindulatú keselyűkből, akik a náluk gyengébbek csontjairól marcangolták a húst. Egy horda végzős zibongott a lépcsőn, egymás hátának veregetése és a kiabálásaik elfojtottak minden más hangot. Andrew figyelmét azonban egy könyvfedélen csattanó kéz, majd repkedő lapok és ádáz kiáltás ragadta meg.

Thomas ökölbe szorított kézzel állt. Egyik kezével a korlátot fogta, mintha fel akarna rohanni a lépcsőn. A rajzfüzete úgy nézett ki, mint egy madár, amit a levegőben lóttak le, oldalai lehullott szárnytollakként heverték körülötte.

A keselyűk úgyis azt fogják mondani, hogy véletlen volt. És hinni is fognak nekik, mivel ők Wickwood büszkeségei: pedigrés, gazdag, tökéletes fogú és hajú diákok olyan vezetőnevekkel, amelyekből sugárzik a pénz, a hírnév, illetve ismerősen csenghet politikusok, ügyvédek és cégvezetők családneveként.

Thomas egyik fenti kategóriába sem fért bele, ráadásul nem gondolkodott olyan észszerűen sem, hogy az év legelső tanórája előtt ne üssön meg valakit a kirúgás terhe mellett.

Andrew tölcserít formált a két kezéből, és odakiáltott neki:

– THOMAS!

Egy tucat fej fordult felé.

De csak egyetlen arc számított.

Thomas a hang felé fordult, mintha a tumultus kellős közepén is mindig meghallaná az Andrew szájából felhangzó nevét. Vetett egy utolsó dühös pillantást a keselyűkre, átvágott a tömegen, majd zihálva megállt Andrew előtt.

Hosszúra nyúlt a néma pillanat köztük, pont annyira, hogy Andrew idegessége molylepkecsapatként csapkodjon a bordái mögött. Már akkor minden félrement, amikor Dove köddé vált, Thomas pedig késett. A barátság csak addig tart „örökké”, amíg egyszer csak véget nem ér. A külön töltött hónapok alatt az ember simán megváltozhat. Kötelékek lazulhatnak meg. El is szakadhatnak...

– Jól vagy? – kérdezte Thomas.

Bólintás előtt Andrew tétovázott, hiszen általában nem így köszöntötték egymást. Thomas azonban hirtelen rávetette magát, és ezer szónál is többet mondott az, ahogy két karjába zárva szorította Andrew vállait.

Csak egy pillanatig tartott.

Thomas ezután eltolta magát, majd lazán Andrew vállába ütve fényes mosolyt villantott.

– Teljesen elfogytál. Semmit nem ettél nyáron?

– Ezt nem a nagymamák szokták mondani? – jegyezte meg Andrew fanyar mosollyal az ajkán, ami akkor sem halványult el, amikor Thomas meglökte.

– Ezt azok szokták mondani, akik éhesek, és kivetítik a vágyaikat másokra. Éhen halok! – Andrew oldaltáskájáért nyúlt, és a saját vállára kanyarította a pántját. – Hihetetlen, hogy az első napon nem

kapunk reggelit. Gyerünk, tegyük le a cuccodat az évnitó gyűlés előtt. Milyen volt a nyár? Pokoli?

– Mint mindig. És milyen volt...

Andrew tétovázott, és elővigyázatosságból végignézett Thomason, hogy meggyőződjön róla, a fiú egy darabban van.

Hogy meggyőződjön arról, a fiú valóságos.

Minden a régi volt: vörösesbarna haj, éles állvonal és olyan szep-lős arc, mintha valaki egy befőttesüvegből öntötte volna rá a pöty-työket. Legalább egy fejjel alacsonyabb volt a vele egykorú fiúknál, és úgy viselte az egyenruháját, mintha éppen ökölharcból jött volna: rongyos fehér inge ki volt tűrve, nyakkendője pedig ferdén lógott a torka körül. Sem zakót, sem mellényt nem viselt, az ujjain és az áll-kapcsa alatt pedig tintafoltos volt a bőre...

Nem, nem tintafolt, hanem heg.

Andrew ellenállt a kísértésnek, hogy odanyúljon, és hüvelykujjá-
val megérintse.

– Én például – kezdte Thomas – jól behúznék egyet Bryce Kane-
nek és a sleppjének, de ebben semmi újdonság nincs.

– Az a rajzfüzet...?

– Nem volt sok minden benne. Felejtsd el! – Thomas felvett a
földről egy papírlapot, és a zsebébe tömte. – Szükséged van valami-
re? Akarod, hogy... nem is tudom. Én csak...

Beletúrta a hajába, és Andrew felé biccentett.

Nem kellene így legyeskednie. Meg sem kérdezte, Dove-nak mi
volt a baja, vagy hogy miért érkeztek késve. Nem is kezdett el rende-
sen dühöngeni Bryce Kane és a többi keselyű, azaz Thomas ősellен-
ségei miatt, akiket ő éppen annyira szokott provokálni, mint ameny-
nyire őt szekálták. Ehelyett inkább idegesnek tűnt, mintha túl sok
kávét ivott volna, és nem is nagyon nézett Andrew szemébe.

– Velem minden oké – felelte Andrew, de nem tette hozzá, hogy *Miért ne lenne?*

– Hát az elmúlt tanév... – fintorodott el Thomas, majd kissé megborzongott.

– És veled mi van? – kérdezett vissza Andrew. – Túlélted? De a mobilod...? A szüleid mit...?

Thomas mozdulatlanra dermedt, mintha az egész teste védekező állásba helyezkedett volna. Az egyik ingujjával babrált, mielőtt zsebre dugta a két kezét.

– Róluk nem akarok beszélni – mormolta, és erőltetetten megindult a tömegbe.

Mindig piros posztó volt a szülei témája, de ez most egészen másnak tűnt.

Andrew felkapta a bőröndjét, és követte őt. Bíznia kellett abban, hogy vissza fognak zökkenni a normális ritmusba, az azonban igenis valószínűsítően és mélyen aggasztotta őt, ahogy Thomas gyakorlatilag páncélt öltött, ha szóba került a családjá. Amikor az emberek ránéztek az extravagáns tandíjas és kitűnő tanulmányi eredményeket elérő Wickwood diákjaira, sosem kérdőjelezték meg a szülőket.

Andrew felzárkózott Thomas mellé, és egyszerre indultak el a lépcsőn felfelé. Kettesével szedték a fokokat. Összeért a kézfejük, mire felértek.

Andrew reflexből lenézett, mert nem volt biztos benne, hogy az érintés nem csupán véletlenül történt-e. Ekkor látta meg Thomas ruháját – azt, amelyiket megpróbált elrejtteni előle.

Lehet, hogy csak festék. Thomas reménytelenül kupis volt, a ruhájja mindig gyűrött és foltos mindenfélétől.

Ez a folt azonban olyan piros volt, mint a kiborított vörösbor, és olyan alakú, mint amit megpróbáltak papírtörölővel felitatni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Thomas megfordult, és a folt máris eltűnt szem elől. A kollégiumi épület felújításáról kezdett beszélni, de a hangja túlságosan vidám volt, túlságosan erőltetett, és Andrew figyelmét nem kerülte el, hogy barátja ujjai remegnek, ahogyan ismét az ingujjával kezdett babrálni.

Az első kérdés, ami Andrew fejébe tolult, az volt, hogy *Ez kinek a vére?*

A második pedig az, hogy mégis hogy a fenébe fékezze meg azt a forró dühöt, ami a szeme mögött feszítette, majd szétáradt az állkapcsában, és végigfutott a testén. Ha valaki bántani merte Thomast...

Lélegezz! Ne látszódjon semmi az arcodon!

A barátja mögött lépkedett tovább, de a fejében fehér zaj zakatolt.

Az igazság a Thomas Rye-jal való barátságáról ugyanis ez volt:

Egyszer volt, hol nem volt, Andrew kivájta a saját szívét, és ennek a fiúnak adta. Teljesen biztos volt benne, hogy Thomasnak fogalma sincs arról, hogy Andrew bármit megtenne érte. Megvédené. Hazudna is érte.

Ölne is érte.